

Nihče ni obsojen na večno prekletstvo

Posmrtno življenje

Prek komunikacije s posmrtnim življenjem dobimo dokaz, da preživimo telesno smrt. Prejmemo tudi neverjetne informacije o tem, kam gremo po tem, ko zapustimo fizični svet. Dokazi o posmrtnem življenju iz prve roke nam dajo vedeti, da so v njem naši dragi, ali pa so na poti v duhovno sfero, ki se nam je ni treba bati. Ob spoznavanju te duhovne sfere boljše razumemo naravo našega vesolja in mirneje sprejmemo svojo umrljivost.

Najboljše pri tem pa je, da lahko zaupamo informacijam, ki nam jih dajejo umrli o njihovem novem domu. Vaše lastno eksperimentiranje s snemanjem z diktafonom, več načinov je natanko opisanih v knjigi *Kako navežemo stik z umrlimi*, iz nje tudi povzemamo to besedilo, vam bo potrdilo, da se vsa sporočila, ki nam jih pošiljajo umrli o posmrtnem življenju, popolnoma ujemajo. Preminuli za opisovanje istih stvari sicer uporabljajo različne jezike in terminologijo (kar priča o tem, da mrtvi ohranijo svoje lastne glasove in osebnosti), toda podobnost njihovih opisov govori v prid njihovi verodostojnosti.

VIDIJO SVOJE TELO

Kaj pomeni biti živ v duhovnem smislu, ko se naš nefizični del preseli v posmrtno življenje, medtem ko naša umrljiva lupina odmre?

V trenutku, ko se fizično življenje konča, naše eterično telo, ki vsebuje zavest ali dušo, zapusti fizično lupino. Zato ljudje, ki so imeli obsmrtno doživetje, vidijo svoje telo na nosilih, v bolniški postelji ali kjer koli so že bili, ko so umrli. To finosnovno telo se lahko še nekaj časa obotavlja, toda v roku nekaj ur, največ dnevu ali dveh, odmre tudi eterična

Duše, ki se zdijo kot izgubljeni primeri, lahko napredujejo in tudi v resnici napredujejo.

oblika, ker se več ne hrani z energijo, ki jo je ustvarila v sinhronizaciji z živim fizičnim telesom.

Ljudje, ki so prek snemalnih naprav vzpostavili komunikacijo s preminulimi, poročajo denimo o glasovih: »Mislimo, da smo še vedno živi ... Vidimo le vaš svet ... Potem zdrsnemo spet nazaj ...« To fragmentarno sporočilo lahko razumemo, če vemo, da zaradi blizke povezanosti med fizično in astralno ravno večina neinkarniranih duš še ne ve, da so njihova fizična telesa mrtva. Ko astralno telo umre – fenomen, ki mu

raziskovalci posmrtnega življenja pravijo *druga smrt* –, je duša prosta in se lahko preseli v drug svet. Neki drugi posneti glas je to izrazil z besedami: »Telo sem zapustil dvakrat.«

SAMOMOR

Ko se iz astralnega telesa pomakne naprej, se duša sreča s svetom, ki je sestavljen iz posameznih sfer ali ravni. V kateri od teh konča, je odvisno od trenutnega razvoja duše.

Spodnjo sfero morajo med drugimi ponavadi obiskati tudi samomorilci. Kadar si človek vzame življenje, mora pri pregledu celega življenja v popolnosti dojeti, zakaj je napačno zapustiti svoje življenjsko poslanstvo in katere stvari ji je bilo namenjeno izpopolniti v njenem fizičnem življenju. Šele takrat se lahko duša pomakne naprej.

Kljub temu ne obupajte, če je vam draga oseba storila samomor. Vesolje vedno teži k iskanju ravnotežja in uravnoveženosti. Ve, kakšne lekcije se mora duša naučiti, da bi se lahko premaknila naprej. Te lekcije samo zahtevajo svoj čas. A v posmrtnem življenju se ni tako lahko učiti kot tukaj. Ponavljajoče se lekcije vzamejo nekaj časa, preden se jih duša nauči.

Misel na drago osebo, ki trpi zaradi takšnega ponavljajočega se učenja in ponavljanja postopka, je težko sprejeti. Toda lahko se pomirimo z zavedanjem, da nekdo, ki je umrl zaradi samomora ali kakšnega drugega destruktivnega obnašanja, ni obsojen na večno prekletstvo. Potolažite se z zavedanjem, da duše, ki se zdijo kot izgubljeni primeri, lahko napredujejo in tudi v resnici napredujejo.

R. M.

Kako lahko prek raznih snemalnih naprav sami vzpostavimo stike s preminulimi, opisuje knjiga, ki jo lahko naročite na Misteriji.si ali 051/307 777.